

Leszállt az IMF gépe

2012 július 17. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Két héttel azután, hogy a balliberális közgazdászok egészen biztosra vették, idén már nem lesz semmi az IMF-megállapodásból, megérkezett Budapestre a Nemzetközi Valutaalap delegációja.

Nem örömnép, mert egy megörökölt kényszerhelyzet következménye a tárgyalások megkezdése. Mondhatni, a

2008-ban megkötött nemzetközi óriáshitel-szerződés folyamánya. Az akkor aláírt dokumentumban Gyurcsány Ferenc, Veres János és Bajnai Gordon ugyanis úgy hártotta át a húszmilliárd eurós kötelezettséget a következő kabinetre, hogy tudták, esélyük sincs megnyerni a következő választásokat.

Egyet tehettek: úgy rögzítették a feltételeket, hogy a törlesztés szinte kizárólag a jelenlegi kabinetet terhelje. A kirívóan és szokatlanul rövid futamidőre szóló szerződést hamar tető alá hozták. De nem azért zajlottak le a tárgyalások két hét alatt, mert olyan ügyesen tárgyaltak a szocialisták, hanem mert az akkori csúdkorhelyzetben az MSZP-kabinet minden feltételt elfogadott. Így könnyű.

Cáfolhatatlan bizonyítéka az akkori hozzáállásnak a Gyurcsány-párt tegnapi hajmeresztő közleménye, miszerint „valójában az Európai Unió és a Nemzetközi Valutaalap képviseli Magyarország érdekeit a hiteltárgyalásokon, míg az Orbán-kormány csak az általa preferált szűk, tehetős réteg érdekeit tartja szem előtt”. Mit lehet ehhez hozzátenni?

Mint hogy következetes politikusokról van itt szó, akik ezt már 2008 őszén is biztos ugyanígy látták, tehát aligha csodálkozhatunk azon, hogy könnyűszerrel egyezségekre jutottak, hiszen – láttuk – akik is pont ugyanígy védelmezték a haza érdekeit, mint az IMF és az EU. Most kicsit másképp fest a helyzet. De haladjunk sorjában.

Sokan nem értik, mit keres itt már megint a valutaalap, amikor 2010-ben az akkori közhangulattal egyetértésben, természetesen szólva nem épp elegánsan kitétték a szűrőket. A két évvel ezelőtti külgazdasági helyzet azonban jóval kedvezőbb képet mutatott a mostaninál, amely az IMF nélküli kormányzati törekvések lehetőségét erősítette. Akkor úgy tűnt, hogy Európa túljutott a válság mélypontján, és kedvezőbb széljárás következik. Jól alakultak a gazdasági mutatók, felfelé íveltek a görbék, és ismét az optimizmus igazgatta a tizedeket. Minden adott volt tehát ahhoz, hogy a kormány – élve a kétharmados bizalommal és felhatalmazással – hozzáfogjon azokhoz az intézkedésekhez, amelyeket az IMF–EU páros semmiképp nem engedélyezett volna. A szakítás fő oka tehát az volt, hogy az akkor még nem konvencionálisnak számító válságadókat – vagyis az addig kiemelkedően nyereséges szektorokat érintő különadót és a bankadót – ki lehessen vetni. Az idő azóta ezt a politikát igazolta, melyet a tagállamok többsége ma már alkalmaz. A magyar kormány tehát időt nyert ahhoz, hogy az ország valós érdekei, és ne az IMF megfontolásai szerint alakítsa a gazdaságpolitikát, és találjon kiutat az akkori csúdkorhelyzeti állapotból.

A nemzetközi széljárás azonban időközben megfordult, és a pénzügyi felfordulás újabb hullámaiban a devizában eladósított Magyarország ismét a perifériára került. Átvészeltük az ír, a görög és a portugál válságot, de nem tudjuk, mikor és honnan jöhet az újabb veszély. Az olaszok, a spanyolok vagy a görögök ismét? Nincs mögöttünk egy Európai Központi Bank, csak egy ellenséges jegybank, amely az elnök havi nyolcmillió apanázsáért vére menő harcokra ösztökélte Brüsszelt – a szocialista EP-képviselővel és a magyar (!) biztossal egyetértésben.

Ha most minden jól megy, és az IMF–EU nem ragaszkodik ismét a Bajnai-kormány alatt bevezetett, de az Alkotmánybíróság által visszamenőleges hatállyal eltörölt lakóingatlan-adóhoz, és nem lesz egyéb váratlan feltételük, akkor indokolt lehet az óvatos optimizmus.

mno.hu - Szabó Anna

DR. DRÁBIK JÁNOS

100 ÉVVEL TRIANON UTÁN

DVD A trianoni gyaláatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló
